

Nr 249

Av herr Carlsson i Tibro m. fl., *angående nedbringande av kostnaderna för flygtillägg.*

Den flygande personalen vid flygvapnet erhåller s. k. flygtillägg. För förare varierar tillägget mellan 270 och 480 kronor per månad och för spanare mellan 330 och 390 kronor per månad, allt efter vederbörandes tjänsteställning. Flygtilläggen torde närmast ha tillkommit för att personalen skall få möjligheter att teckna de försäkringar, som motiveras av de risker, flygtjänsten medför. Det synes emellertid som om detta risktillägg numera i huvudsak kommit att uppfattas som en ren löneförmån.

Enligt uttalande av chefen för flygvapnet bestämmes flygtjänstens omfattning, förutom av flygtidskostnaderna, av kraven på flygtjänst i olika befattningar och av tillgången på flygplan och personal. Inom nuvarande kostnadsram torde med beaktande av dessa faktorer en sådan avvägning ha gjorts i fråga om flygtidstilldelning och flygtidens fördelning på olika flygplantyper, som bäst ansetts gagna flygvapnets samlade effekt i krig.

Enligt olika uttalanden av chefen för flygvapnet är den nuvarande och föreslagna anslagstilldelningen helt otillräcklig för ett bibehållande av ett effektivt flygvapen. Utan att taga ställning till hur härmed må förhålla sig måste det vara ett angeläget krav att flygvapnets resurser utnyttjas på mest ändamålsenliga sätt. Alla möjligheter till besparingar torde följaktligen böra tillvaratagas. Enligt vår mening är de kostnader som är förbundna med flygtillägget onödigt stora, och det torde därför vara möjligt att uppnå icke oväsentliga besparingar just på detta område.

Vid Svea flygflottilj, Barkarby, finns en särskild flygstation, vars huvudsakliga ändamål är att sörja för att flygstabens personal får möjlighet att uppfylla kraven för erhållande av flygtillägg. Här finns förutom erforderliga byggnader ett trettiotal flygplan, varav huvuddelen föråldrade skolflygplan. Personalen, som avdelats att handha denna materiel, utgöres av ett tjugotal fast anställda och ungefär lika många värnpliktiga. Tre gånger per månad skall var och en vid flygstaben, som är berättigad till flygtillägg, transporteras till Barkarby och åter, en sträcka på ca fyra mil, för att där göra en halvtimmes uppstigning.

De stora krav på fysisk hälsa, reaktionsnabbhet m. m. hos den flygande personalen, som nya flygplantyper ställer, har medfört, att endast en begränsad del av den flygutbildade personalen lämpar sig för flygtjänst. Många officerare och underofficerare, som av ålders- och hälsoskäl ej kan väntas komma att fullgöra flygtjänst i krig, uppbär emellertid flyg-

tillägg. För att uppfylla de formella krav, som uppställts för erhållande av flygtilläggen, måste de dock göra tre uppstigningar per månad. Dessa flygningar, som ofta utföres i skolflygplan av föråldrad typ, torde i huvudsak sakna betydelse ur försvarssynpunkt. Det lär för övrigt förekomma, att officerare i flygvapnet, som saknar flygutbildning eller som på grund av ohälsa e. d. ej anses kapabla att själva framföra flygplan, fullgör tjänst som spanare och därigenom får flygtillägg.

En mycket väsentlig del av utgifterna för flygtilläggen torde utgöras av rena organisationskostnader. Det är dessa kostnader vi velat fästa uppmärksamheten på. Förevarande spørsmål bör därför icke bedömas som en lönefråga. Där så blir fallet, bör givetvis denna avgöras vid förhandlingar i vanlig ordning med vederbörande personalorganisation. Det må här påpekas, att riksdagens revisorer år 1955 behandlade frågan om flygtilläggen men berörde då endast delvis de problem, som här aktualiserats.

Med hänvisning till det anförda får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om att sådana åtgärder måtte vidtagas, att de kostnader som är förbundna med flygtilläggen väsentligt nedbringas.

Stockholm den 25 januari 1957

Harry Carlsson

Eric Nelander

Ruben Swedberg

Gustav Boija

Axel Gustafsson

i Borås